Page 272

Nummer 17	1. September 1919	68. Aargang

Tale af Præsident Heber J. Grant

ved Kirkens Generalkonference i Salt Lake City den 1. Juni 1919.

(Fortsat fra Nr. 16.)

Jeg ved fra mit personlige Kendskab til Lorenzo Snow, at han var Guds bemyndigede Tjener, og fra hans Vidnesbyrd, som jeg har læst for eder, vedrørende Profeten Joseph Smith, og fra Vidnesbyrdene af min Moder og Hundreder af andre, som kendte Joseph Smith, saa vel som ved Guds Aands Aabenbaringer til mig, ved jeg, at han var Guds bemyndigede Profet. Jeg ved fra mit personlige Kendskab til Brigham Young, John Taylor og Wilford Woodruff, at de var Guds Profeter. Der siges ofte, at Mænd kan ikke gøre meget, efter at de har naaet 50-Aars Alderen, at, naar de er 60 Aar, bør de have Sovepulvere, og at, naar de er 70 Aar, kan de ingen Nytte gøre mere. Men Lorenzo Snow blev Præsident for Kirken, da han var 85 Aar gammel, og hvad han udførte de følgende tre Aar af sit Liv før sin Død, er det vidunderligt at overveje. Han bragte Kirken bort fra dens meget daarlige Stilling i financiel Henseende til en sammenligneIsesvis yderst god, skønt han ikke tidligere havde haft videre med financielle Affærer at gøre, men i aarevis havde virket i Templet. Formedelst Guds Inspiration lykkedes det ham, som sagt, at bringe Kirkens financielle Stilling fra Tristhed til de lyseste Udsigter. Jeg ved, at Præsident Lorenzo Snow var Guds Profet. Læs den vidunderlige aandelige Tilkendegivelse, han som ung modtog nogle faa Uger efter sin Daab, og som er omtalt i »Improvement Era«, nemlig vedrørende den Kundskab, som han modtog vedrørende Guds Eksistens og vedrørende, at Jesus er Kristus, Verdens Frelser, og at den levende Guds Præstedømme atter findes paa Jorden. Jeg ved, at Lorenzo Snow, lige siden han kom i

Besiddelse af denne Kundskab, var vejledt derigennem, lige til han blev Kirkens Præsident og Guds Repræsentant paa Jorden, og fremdeles til sin Dødsdag.

Følgende Hændelse skete i Honolulu Havn. Lorenzo Snow havde Ledelsen af et lille Selskab af Ældster, af hvilke Joseph F. Smith var en, som skulde udføre en Mission til Hawaii eller Sandwich-Øerne. De foretog Rejsen med et Skib fra San Francisko med Honolulu som Rejsens Endemaal. Som de kom nær til Honolulu og skulde landsættes i en lille Baad, rasede der en Storm, men Lorenzo Snow mente, at de dog nok turde gaa ned i Baaden for at blive roet i Land. Joseph F. Smith formente imidlertid, at dette kunde være livsfarligt, og sagde til Lorenzo Snow: „Hvis du med Præstedømmets Autoritet anmoder mig om at gaa ned i Baaden og forsøge at lande, vil jeg gøre saa, men med mindre du byder mig at gøre saa uden Præstedømmets Autoritet, vil jeg ikke gøre det, eftersom det ikke er farefri at forsøge at lande i en saa lille Baad, mens Stormen raser." Lorenzo Snow og de øvrige ældre Missionærer formente imidlertid, at der var ingen Fare, og lo ad den unge Mand, men Joseph F. Smith, som meget befrygtede, at Baaden vilde kæntre, sagde: „Baaden vil kæntre!" Brødrene dristede sig imidlertid til at gaa i Baaden, og det gik galt, Baaden kæntrede, og Broder Lorenzo Snow havde paa et hængende Haar nær druknet ved denne Lejlighed. Dette vilde have sket, hvis ikke Herren havde givet ham Livet tilbage, thi det tog flere Timer, før de fik Liv i ham igen. Ved denne Lejlighed aabenbarede Herren til Lorenzo Snow, at Joseph F. Smith, som havde undslaaet sig for at gaa ned i den lille Baad for at ro til Land, medens Stormen rasede, en Gang skulde blive Kirkens Præsident, hvilket han netop blev efter Lorenzo Snow. Det var saaledes aabenbaret til Lorenzo Snow ved hin Lejlighed, længe før han selv blev Præsident for Kirken, at Joseph F. Smith, der udviste Selvstændighed og havde Mod til at fremsætte sin Overbevisning, en Gang skulde blive Præsident for Kirken. Lorenzo Snow omtalte denne Tildragelse til mig ved mere end en Lejlighed.

.... Jeg beder Joseph F. Smiths Familie at undskylde mig, at jeg oplæser for denne Forsamling et Brev, som jeg tilstillede Familien efter Præsident Smiths Død. Jeg havde ingen Tanke om, at jeg nogensinde vilde læse dette Brev op i en offentlig Forsamling, da jeg skrev det og tilkendegav mit Hjertes ømme Følelser og min Kærlighed for den sørgende Familie, men jeg kunde ikke faa mine Tanker paa noget særskilt at knytte mine Bemærkninger til ved denne Lejlighed, og i Aftes laante jeg derfor fra en af hans Sønner en Afskrift af Brevet, som jeg med Familiens Tilladelse vil læse for eder, fordi det udtrykker mit Hjertes Følelser.

I Hjemmet, den 20. Novbr. 1918.

Til afdøde Præsident Joseph F. Smiths Familie.

Elskede Venner! Jeg kan ikke finde Ord i Sproget til at tilkendegive for eder den Kærlighed, jeg havde til Joseph F. Smith, der af eder var saa højlig elsket som Ægtemand og Fader. Med forlængst afdøde Tante

Eliza R. Snows Ord i et af hendes Digte kan jeg med Sandhed sige: „Han var elsket af alle."

I 36 Aar har jeg virket under hans Præsidium, medens han var Raadgiver til sukcessive Præsidenter i Kirken og nu sidst selv Præsident. I Løbet af hele denne Tid kunde ingen Mand have paavirket nogen, over hvem han præsiderede, og indgydt ham mere Kærlighed og Tillid, end Præsident Smith gjorde mig. Jeg har sagt mange Gange, at ingen Mand, med hvem jeg gennem mit Liv har været forbunden, har været elsket af mig saa meget som Joseph F. Smith.

Jeg kunde ikke bringe mig selv til at føle i mit Hjerte, at han skulde forlade os, før den 18. November om Eftermiddagen, da jeg besøgte eder, og David (en Søn af Joseph F. Smith) sagde, at hans Fader ønskede at tale med mig. Præsidenten tog min Haand og trykkede den med en Styrke og Kraft langt større, end der kunde forventes af en døende Mand, og han velsignede mig ved den levende Guds Aand og Kraft, og Kærligheden lyste ud af hans Øjne, idet han trykkede min Haand og talte til mig, og ved hvert Ord, han talte, og ved det hjertelige Haandtryk, han gav mig, følte jeg mig dybt bevæget, og jeg udgød Taarer af Taknemmelighed til Gud derved, formedelst mit Hjertes dybe Kærlighed til hans bemyndigede Profet. Den Velsignelse, som jeg modtog fra Præsident Smith, var alt, hvad jeg kunde have forventet, om han end havde været min egen kære Fader.

Søster Bowman kom nu ind i Værelset og kyssede sin Fader, og hun græd, og jeg gik ind paa det lille Kontor i Forhuset og græd, idet jeg følte, at de sidste Ord, jeg vilde høre fra hans elskede Læber i dette Liv, havde været talte, da han sagde til mig: „Herren velsigne dig, Broder! Herren velsigne dig! Der paahviler dig et stort Ansvar. Erindrer altid, at dette Værk er Herrens Værk og ikke Menneskers. Herren er tilvisse større end Mænd er, og han ved, hvem han ønsker til at lede sin Kirke, og han gør aldrig nogen Fejltagelse. — Herren velsigne dig!"

Jeg vendte tilbage til mit Kontor, men jeg følte mig saa forstemt i Sindet, at jeg end ikke afsendte nogle Breve, som jeg havde skrevet tidligere paa Dagen. Jeg gik derefter hjem, og efter at jeg havde spist Aftensmad, besøgte jeg igen Præsidenten, som da var i stor Pine, og han bad Præsident Lund, som var der, om at velsigne ham og bede Herren om at forløse ham og kalde ham hjem til sig. Vi lagde vore Hænder paa hans Hoved, og Præsident Lund sagde til Herren, hvor højt vi elskede vor Præsident, og hvor taknemmelig vi var for den Glæde og Fryd, det havde været for os at arbejde sammen med ham, men han bad, at han maatte blive kaldt hjem, hvis hans Liv ikke kunde blive sparet for os. Den næste Morgen vaagnede jeg Klokken et og var ikke i Stand til at sove igen før Kl. 6,30, eftersom mine Tanker var hos Præsidenten. Jeg tog, da jeg laa vaagen, November-Numeret af »Improvement Era« og læste paany Præsidentens Tale ved Konferencen i Oktober, og efter at jeg havde gjort dette, skrev jeg i min „Era" ved Slutningen af hans Tale:

„Den 19. November (Natten efter den 18.): Læst to Gange, og jeg har grædt ved at tænke paa, hvor nær Præsidenten er Dødens Dør.
Klokken er 3,45 Nat, og jeg har været vaagen siden Kl. 1."

Heber J. Grant.

Præsidenten levede kun en Time og fem Minuter, efter at jeg havde skrevet, at han var nær Dødens Dør.

Herren har været meget god imod mig i Sorgens Time, og jeg beder af mit ganske Hjerte, at han vil velsigne eder og trøste eders sørgende Hjerter.*)

Jeg har aldrig kendt den Fryd og Trøst, som en Faders kærlige Ord og Vejledning giver (Præsident Grants Fader døde, da Sønnen kun var 9 Dage gammel), men Præsidenterne Joseph F. Smith, Francis M. Lyman og John Henry Smith og andre Mænd har imidlertid alle været for mig som en Fader, og jeg var disse Mænd inderlig hengiven og blev nær forbunden med dem i det evangeliske Arbejde.

Jeg har aldrig i mit Liv lyttet til mere inspirerende Ord end de, der blev udtalte af Præsident Smith ved min kære Moders Begravelse.

Jeg er meget taknemmelig — mere taknemmelig, end det staar i min Magt at udtrykke i Ord — for den Inspiration, som jeg har modtaget fra Præsident Smiths Eksempel og kærlige Belæringer om at gøre min fulde Pligt i Livets Kamp.*)

Jeg kunde fortsætte i timevis med at skrive vedrørende disse Ting, men jeg vil nu slutte med at tilkendegive for eder min og min Hustrus dybeste Sympati, og vor inderlige Bøn er til Gud, at han vil trøste eders sørgende Hjerter. Præsident Smith viede os som Mand og Hustru for Tid og al Evighed, og Gusta (Præsident Grants Hustru) forener sig med mig i at tilkendegive for eder den store Kærlighed, vi har haft til Præsident Smith paa Grund af hans Højsindethed og ædle Karaktertræk. Gud velsigne og trøste eder nu og for stedse!

Eders hengivne Broder
Heber J. Grant.

Ved Præsident Joseph F. Smiths Grav læste jeg et Digt, betitlet: A Real Man, og jeg udtrykte da det Haab, at det maatte lykkes mig at være en Mand i Ordets sande Betydning, som han var det. Jeg læste ligeledes ved Graven det følelsesfulde Digt af Eliza R. Snow, betitlet: He was beloved, beloved by all. Den Bøn, som jeg havde i mit Hjerte, og det Ønske, som jeg ved hin Lejlighed gav Udtryk, at blive en Mand lig Præsident Joseph F. Smith, er fremdeles i mit Hjerte.

Jeg beder Gud at velsigne hans Minde. Jeg beder Gud at velsigne hans store Familie, og at alle maa efterligne det i Sandhed ypperlige Eksempel, han satte os. Jeg kan bære Vidnesbyrd om, at fra min tidligste Barndom, førend jeg kunde tydelig forstaa og fatte Evangeliets Lærdomme, har jeg været paavirket til min Sjæls inderste, og Taarer har rullet ned ad mine Kinder ved at lytte til Joseph F.

---

*) Nogle mere private Bemærkninger, som følger i Brevet, er udeladte i Oversættelsen. Red.

Smiths Forkyndelse af Evangeliet, hvorved jeg modtog Inspiration fra den levende Gud. Jeg tænker, at Joseph F. Smith og hans Søn, Hyrum M. Smith, blandt de Mænd, der har været fødte indenfor Kirken i vore Dage, og som jeg har lyttet til, i Sandhed har været store Retfærdigheds-Prædikanter. Jeg ved, at naar som helst jeg som ung Mand hørte, at Joseph F. Smith skulde tale i et eller andet Ward (Sogn), jeg da Gang efter Gang har gaaet dertil, fordi jeg altid blev oplyst ved Guds Aand og blev aandelig løftet ved at høre ham forkynde Jesu Kristi Evangelium. Jeg bærer Vidnesbyrd om, at han var en af de største af Guds Profeter, som nogensinde har levet, og at Gud var stedse med ham i hans evangeliske Arbejde og hans energiske Bestræbelser for at fremme Guds Værk, fra den Dag af, da han rejste ud som femten Aars Dreng for at forkynde Kristi Evangelium paa Hawaii Øerne, indtil han 65 Aar efter den Tid afsluttede sin jordiske Kariere.

Maa Gud velsigne enhver af os, som er i Besiddelse af Kundskab om Guddommeligheden af det Værk, som vi er meddelagtige i, og maa vi forblive trofaste til vort jordiske Livs Afslutning, som vor elskede Leder, Joseph F. Smith, der nu har forladt os, var det, dette er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Det fuldkomne er vort Ideal.

En Artikel af Præsident Charles W. Penrose i »Millennial Star«, Vol. 69.

I det vi prædiker Evangeliet, som i dets Renhed og Kraft er af Gud gengivet til Jorden i disse „de sidste Dage", for at blive forkyndt for alle „Slægter og Stammer, Nationer og Folk", agter Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ikke, og ønsker ikke, at bibringe Menneskene, hvad der kun er deres egne personlige „Meninger", ej heller ønsker de at tage fra nogen Person slig Sandhed og Lys og Velsignelser, som de er komne i Besiddelse af ved Troskraft og Bøn — maaske gennem Forbindelsen med et eller andet religiøst Samfund i Verden — men Ældsternes Opgave er at vise Menneskene den „mest ypperlige Vej". Alle Sekter og Samfund, baade indenfor Kristenheden og Hedenskabet, tror visse Sandheder, og af denne Grund eksisterer de. Hvis det ikke var saaledes, vilde de snart gaa til Grunde. Vi ønsker sikkerlig ikke at berøve noget Menneske det, som vedkommende har modtaget fra vor fælles himmelske Fader, men vi ønsker at delagtiggøre Menneskene i de højeste Livssandheder og de højeste Velsignelser af alle, nemlig Jesu Kristi sande Evangeliums alherlige og evige Velsignelser, og bortrydde fra Menneskenes Sind fejlagtige Anskuelser, falsk Lære, Uvished og Utilfredshed.

Vi bringer til Menneskene i Verden et Glædens og Fredens Budskab i Forbindelse med den evangeliske Kundskab, vi bibringer Menneskene. Vi har ingen uvisse „Meninger" angaaende religiøse Spørgsmaal at fremsætte, hvorved den almindelig herskende religiøse Forstyrrelse kun vilde blive større og ny religiøse Stridigheder opkomme. Vi

simpelthen bringer det klare Budskab, som er kommet fra det høje, og kalder paa alle Mennesker, allevegne, til at omvende sig og adlyde Jesu Kristi Evangelium, til at vige bort fra Synden og blive døbte med Neddyppelsens Daab i Vand i vor Frelsers Navn, til Syndernes Forladelse, og modtage den Helligaand ved Haandspaalæggelse af Guds og Kristi bemyndigede Repræsentanter, — modtage den forjættede Talsmand og Trøster, som vejleder os ind i al Sandhed; som aabenbarer for os de dybe Ting, som hører til Guds Rige; som tilkendegiver for os Faderen og Sønnen; som aabenbarer tilkommende Ting til vort Sind; som delagtiggør os i de aandelige Gaver, som de Hellige modtog i fordums Dage; som udfolder for vor Tanke det evige Livs Herligheder, og som bringer de lydige og trofaste troende i nær Forbindelse med Guddommen.

Idet vi forkynder Jesu Kristi Evangeliums sande Principper til vore Medmennesker, møder vi ofte Personer, som paastaar, at de allerede har modtaget den Helligaand og er overbeviste om, at de er antagne af Gud, og de vil maaske henvise til Tiden og Stedet, da de modtog Fred i deres Sjæle og, som de tror, deres Synders Forladelse. Ikke desto mindre er det af forskellige gode Grunde klart, at de ikke har fundet „den kostelige Perle" endnu og ikke er komne til Kundskab om Evangeliets ufravigelige Sandheder. De er delte i deres Meninger. De tilhører forskellige Sekter og dyrker Gud paa forskellig Maade. Ofte er de i Tvivl om, hvorledes de skal handle. De tror, at de vandrer ad den snævre Livets Sti, som Jesus byder os at vandre ad, men de ved det ikke. Deres Sjæleliv er ikke urokkelig forenet med Troens Anker, men de er, som Apostelen Paulus udtrykker sig, udsatte for at „omtumles og omdrives af ethvert Lærdoms-Vejr." Vi modsiger ikke Personers Paastand om, at deres ydmyge Bønner har været hørte, og at Herren har skænket dem en vis Fred i deres Sjæle paa Grund af deres inderlige Bønner. Vi ønsker kun at vejlede alle og enhver, saa at de klart kan skue og følge „Livets Sti" og komme i Besiddelse af Aandens Lys og en sikker Kundskab om Evangeliet. Vi er glade, hvis Menneskene har modtaget Inspiration ved Herrens Aand, men vi formaner Menneskene til ikke at forblive staaende derved, men annamme Jesu Kristi sande Evangelium, omvende sig fra enhver Synd og modtage Vanddaaben til Syndernes Forladelse, og blive delagtiggjort i „den Helligaands Gave", og stedse ved Helligaanden være oplyst om Guds Vilje og det evige Livs Principper, og, idet Guds klare Ord er „et Lys for vore Fødder og en Lampe paa vor Sti", blive bragt ud fra Mørke og Vankundighed til Retfærdighedens skinnende Sollys.

Vi benægter ikke, at Gud kommer alle Mennesker til Hjælp, som er ydmyge og søger at leve et retfærdigt Liv, hvad enten de tilhører det ene eller det andet Samfund, hvad enten de kaldes Jøder eller Hedninger, Kristne eller Muhamedanere, thi Herren vil komme alle sine Børn til Hjælp, selv om de ikke kender det sande Kristi Evangeliums Principper og ikke vandrer i det klare Sollys, — og lad Gud være priset for hans forbarmende Naade, som han tildeler alle i den Grad, han i sin Retfærdighed kan gøre det, ja, hans Barmhjertig-

heds Kraft hviler over alle hans Gerninger! — Men dette maa vi forstaa, at ligesom Gud er evig den samme, og der kun er een Frelser, er der kun eet sandt Evangelium og een sand Jesu Kristi Kirke, og de, som er Medlemmer af Kristi sande Kirke, der atter findes paa Jorden, er eet med Gud og Kristus, hvis de tro efterlever de Befalinger, som Gud ved Aabenbaring har givet os.

Den Forstyrrelse og Strid, Tvivl og Mørke, som er forbunden med de forskellige Religioner i Verden, hvad enten de kaldes kristne eller hedenske, er et Bevis paa, at den store Masse af Menneskene ikke kender Evangeliets aabenbarede Sandheder. Men Gud har aabenbaret paa ny det evige Evangelium eller Saliggørelses-Planen, og alle Folk, alle Vegne, er befalede af Himlens Gud at modtage og adlyde det. Den Sandhed, Menneskene allerede har fattet, og som de allerede er i Besiddelse af, vil derved blive storlig forøget; og de vil vide dette og vil fryde sig derved. De vil da være nærmere Gud, og de vil være berettigede til Guds Riges Velsignelser, ja til det evige Livs Velsignelser. Idet Menneskene annammer Kristi Evangelium, behøver de tilvisse ikke at bortkaste noget, som er godt, og som de allerede er i Besiddelse af. De behøver ikke at bortkaste de sande Livsgoder, de allerede har modtaget.

Kirkens Ældster ignorerer ikke, hvad godt der bliver udført af Prædikanter i de forskellige kristne Sekter og Trossamfund, eller blandt andre religiøse Samfund i Verden. Al Sandhed og alt, som er godt, kommer fra Gud, men han er ikke Ophavet til Læresystemer, der ikke er i Overensstemmelse med de evige Livssandheder, og som ikke er i indbyrdes Overensstemmelse. Gud er ikke Ophavet til slige saakaldte „Evangelier", og han er ikke ansvarlig for Organisationer, som kun har menneskelig Oprindelse, men er Sandhedens Ophav, og alle guddommelige Sandheder er altid i Overensstemmelse med sig selv.

Kirkens Ældster, der som Guds Tjenere forkynder det sande og frelsende Evangelium til Menneskene i Verden, lukker ikke deres Øjne for det store og særdeles vigtige Arbejde, der blev udført af Reformatorerne i de forbigangne mørke Tidsaldre, eller som bliver udført af Reformatorer i Nutiden. Fortidens Reformatorer gjorde et vigtigt forberedende Arbejde til Gengivelsen af Evangeliet i sin Renhed og Oprettelsen af Jesu Kristi sande Kirke paa Jorden og Oprettelsen af Guds Rige paa Jorden. Disse Reformatorer udførte saaledes en nødvendig og vigtig Gerning, idet de beredte Vejen for Gengivelsen af de evangeliske Naadegaver. Men de var ikke selv Profeter eller Apostle, der var guddommeligt bemyndigede til at oprette hans Kirke og Rige paa Jorden. Dog vil de ikke paa nogen Maade tabe deres Belønning.

Men nu har Gud talt fra de høje Himle og oprettet sin Kirke igen paa Jorden, saaledes som den var organiseret fordum i Kristi og Apostlenes Dage, med alle de Ordinancer, Gaver og Begavelser og den Autoritet og Magt, der var forbunden med den oprindelige Kirke-Organisation og var sammes Kraft, og Herren befaler alle Folk at vige bort fra Synden og Verdens Ugudeligheder, idet Verden er som

Babylon, og at indgaa i hans eneste sande Kirke, „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige", og forene sig med Kirkens Medlemmer i at berede Vejen for Guds Søns andet herlige Komme til Jorden for at regere som „Kongernes Konge og Herrernes Herre". Derfor, alle I, som, skønt I ikke er Medlemmer af Kristi genoprettede Kirke, dog tror paa Gud og paa Jesus Kristus som Verdens Frelser, hold fast ved eders Fremtids Haab og ved de Velsignelser, I har modtaget paa Grund af eders Tro og Tillid til Gud, men skrid fremad og lyt til Kristi gengivne Evangeliums Sandhedsord, og kom at vandre i det evige Evangeliums herlige Guddomslys! Omvend eder fra al Synd og bestræb eder for at tjene Herren i alle Ting! Bliv døbte til Kristus og modtag den Helligaands Gave og Kundskab om Sandheden, og værer forenede med de Hellige i den fælles Tro, og modtag en evig Frelse og Ophøjelse i Guds evige Herlighedsrige i Jesu Kristi Navn!

De grufulde Jødeslagtninger.

I Heftet „Di Zait", udgivet af de jødiske Forfattere i Odessa (Ukraine), finder vi følgende om de gruopvækkende Slagterier, som Ukrainerne har begaaet imod Jøderne i den sidste Maaned.

Som mange maaske vil vide, har Ukrainerne i de sidste Maaneder slagtet henimod et Hundrede Tusinde Jøder. Men disse Tal, som vi her nævner, er som sagt fra sidste Maaned.

I Kadime forsamledes 5000 Bønder fra de omkringliggende Landsbyer med Vaaben som Økser, Knive og andet, og dræbte alle Jøder, som de kunde faa fat i. Alt, hvad Jøderne ejede, blev ført bort af Banditerne.

Med aktiv Deltagelse af „Intelligensen" er Slagterierne paa Jøderne bleven udført. Bomber blev kastet i de fattige Jøders Lejligheder, hvor mange Familier var skjult.

Nogle Tusind Bønder omringede en Plads. Alle Jøderne blev hentet og omringet. Anførerne spurgte: „Hvem er imod at dræbe alle tilstedeværende Jøder?" Ingen var imod. Alle Jøder blev skudt.

To Dage varede Slagterierne. Jøderne skjulte sig i Lejlighederne og paa Lofterne. Alle blev enkeltvis slagtet.

I Trostigets blev 314 Jøder dræbt og alle blev udplyndret. I Kadime blev 200 jødiske Mænd dræbt. I Tserkas 2000. I Jelisawetgrad 3000. I Krimana ca. 700. I Litin over 400. I Babri (en jødisk Koloni) blev alle dræbt. Tilbage er kun blevet en jødisk Kvinde og 5 Børn. I Proskurow ca. 5500. I Pelstain over 600. I Dolinsk 17. I Hajsin ca. 500 dræbte. I Wasilkow blev alle jødiske Indbyggere dræbt. I Zlotopol varede Progromerne 8 Dage. Over 100 Ofre. I Teplik 100. I Novy-Mirgorod blev 200 dræbt. Hele Byen er nedbrændt. Progromerne varede 6 Dage. I Matusow blev Byen nedbrændt. 70 Ofre. I Smela over 80. I Horoditsch 13. I Schpola 10—15. I Radomisl 1000 Ofre. — Denne Beretning er endnu ikke færdig, der mangler endnu mange Byer. (Fra Dagbladet „Klokken 5".)

Hilsen fra Præsident George Albert Smith til de Sidste-Dages Hellige i den europæiske Mission.

Det er med besynderlige Følelser, at jeg paabegynder mit Arbejde som den europæiske Missions Præsident, og idet jeg er kaldet til at indtage denne Stilling, følger jeg i min Bedstefader, Geo. A. Smiths Fodtrin, som var en af de første Apostle i disse „sidste Dage" til at forkynde Evangeliet her i England i Aarene 1840—41, og jeg følger ligeledes i Fodsporene af min Fader, der virkede her som omrejsende Ældste i 1874—75 og i 1882—85 var Missionens Præsident. Jeg forstaar tilvisse, at vi lever i en meget alvorlig Tidsperiode, og at Nationerne gaar vanskelige Tider i Møde, idet en Uroens Aand gør sig gældende næsten allevegne blandt Menneskenes Børn. Som Følge af disse Forhold fatter jeg det store Ansvar, der paahviler mig i min Stilling, og jeg ønsker paa det mest inderlige at være vejledt af Gud i Udførelsen af mine Pligter. Verden er i Vaande. Vor Saligheds Fjende taber ingen Lejlighed til at bringe Menneskene i Strid med hinanden. Det er hans Plan at sætte Splid mellem Menneskene og bringe Menneskene til Fortvivlelse ved at lede dem bort fra den Sti, som vor Herre og Mester, Jesus Kristus, har anvist os at vandre paa.

Mange Mennesker ønsker at kende Sandheden, men de bliver paavirkede i modsat Retning af deres Omgivelser, og paa særlig Vis paa Grund af de falske Lærdomme, som bliver forkyndte, saa at de ikke er i Stand til at forstaa Budskabet, vi bringer dem, eller gøre de nødvendige Anstrængelser og Opofrelser, hvorved de bliver ledte til at beskue det evige Evangeliums herlige Lys. Som forudsagt i den hellige Skrift er det, sammenlignelsesvis, kun „en af en Stad og to af en Slægt", der ydmyger sig selv tilstrækkelig til at blive Medlemmer af Kirken, som allevegne møder Modstand.

Jeg lykønsker eder, Brødre og Søstre, at I er talte blandt de faa, der har modtaget et Vidnesbyrd om Sandheden. „Kød og Blod" har ikke aabenbaret Sandheden for eder, men, som Jesus Kristus sagde, eders himmelske Fader. Dette er en vidunderlig Begunstigelse, I har modtaget, hvorfor der ogsaa paahviler eder et stort Ansvar. Idet I selv er advarede mod det onde, paahviler der eder den Forpligtelse, at I advarer eders Naboer og Medmennesker, og at I med Venlighed og oprigtig, uskrømtet Kærlighed søger at lede Menneskene bort fra Mørket til Lyset, bort fra den Sindets dybe Græmmelse, der vil komme over dem, som forsømmer at benytte den Lejlighed, der gives dem til at blive Medlemmer af Jesu Kristi Kirke.

Tidernes Tegn viser klart, at Guds Hensigter bliver fuldbyrdede i Hast. Tiden er nær for Haanden, da vor Opmærksomhed som Evangeliets Budbærere vil blive rettet mod det jødiske Folk. Gud vil atter i Styrke og Magt forene hans fordums udvalgte Folk, og det er nødvendigt for os at være forberedte for enhver Begivenhed, som forestaar, i Henhold til hans Forsynsstyrelse.

Lad enhver af os prøve sig selv, saa at vi kan kende vore Svag-

heder og omvende os derfra, førend det er for sent. Naar vi skal vejes i Vægtskaalen, lad os da ikke blive fundne for lette. Lad os være tilstrækkelig interesserede i Menneskenes Frelse til med hellig Nidkærhed at virke for at oplyse Menneskene vedrørende Evangeliets dyrebare Principper og bringe dem til Omvendelse, saa at vi maa nyde deres Kærlighed og evige Taknemmelighed og vor himmelske Faders Bevaagenhed paa Grund af vore uegennyttige Bestræbelser for at virke til Menneskenes Velsignelse.

Under Præsident George F. Richards vise Lederskab har Evangeliets Værk skredet fremad her, trods de ugunstige Forhold, som Krigen medførte. Herren inspirerede ham til at kalde mange af eder til at udføre Missionær-Virksomhed eller anden aktiv Virksomhed indenfor Kirken. Ordinationen af et Antal unge Mænd til det melchizedekske Præstedømme og deres Indsættelse i ansvarlige Stillinger i Konferencerne, og ligeledes Beskikkelsen af et stort Antal unge Kvinder til at virke som Skriftuddelere og Missionærer i Konferencerne, mærker en ny Æra i den britiske Missions Historie, som nødvendigvis vil sætte sit Særpræg. Den Villighed, hvormed I modtog Kaldet, giver os Tilfredshed, og Resultatet af eders Arbejde er et Bevis paa Præsident Richards gode Dømmekraft, idet han kaldte eder til at udføre denne Missionær-Gerning. Erindrer de Belæringer og Formaninger, han har givet eder i Kærlighed og Mildhed. Lad denne hans Fremgangsmaade være et Eksempel for eder at følge i al eders Livsvirksomhed, og I vil vedblive at skride fremad henimod det lysende Maal, vi alle ønsker at naa.

Sammen med min Hustru og to Børn kommer jeg til denne Mission, opfyldt af Ønsket om at være eder til Velsignelse, samt alle de, overfor hvem jeg vil blive i Stand til at gøre min Indflydelse gældende. Idet jeg føler mig forvisset om at være assisteret af gode og dygtige Medarbejdere i Hovedkvarteret, og ligeledes af trofaste Mænd og Kvinder overalt i Konferencerne, ser jeg med Tillidsfuldhed Fremtiden i Møde, og jeg forventer at se frugtbare og velsignelsesrige Resultater af vore forenede Anstrængelser i en Høstindsamling til Kirken af oprigtige, sandhedssøgende Mennesker. Med fuld Tillid til, at Herren vil drage de godes Hjerter til Evangeliet, saa snart de kommer til en Forstaaelse af dets saliggørende Sandhedsprincipper, lad os forenede virke, medens det endnu er Tid. Lad os forkynde Kristi Evangeliums Lærdomme og sprede de evangeliske Sædekorn blandt Befolkningen i Storbritanien og alle de øvrige Lande i Europa, som Missionen omfatter, til de oprigtiges Frelse saavel i timelig som i aandelig Henseende. Idet jeg ser fremad til et fornøjeligt Samarbejde med eder alle, derved, at vore fælles Bestræbelser gaar ud paa at fremme Herrens Sag, forbliver jeg

Eders hengivne Broder

George Albert Smith.

Gamle Aargange af „Skandinaviens Stjerne" kan faas for 2 Kr. Aargangen. — Konferencepræsidenterne modtager Bestillinger.

De meget vanskelige Tidsforhold.

Profeten Esaias udtaler sig i følgende Sætninger angaaende de ugudelige og Samfundsforholdene i de sidste Dage: „Hyler, thi Herrens Dag er nær. Den skal komme som en Ødelæggelse fra den almægtige. Derfor skulle alle Hænder slappes og hvert Menneskehjerte blive modfaldent.“ (Es. 13 : 6—7.)

At vi lever i meget vanskelige Tider, er der vel intet tænkende Menneske, der vil nægte, thi næppe en Dag hengaar, undtagen store Uroligheder og Forstyrrelser finder Sted i de forskellige Lande i Verden. Indbyrdes Splid tærer paa Samfundets Kræfter, og Strejker i saa godt som alle Arbejdsfag hører til det daglige, hvilket foraarsager stor Forstyrrelse blandt Menneskene. Al Slags Lovløshed saasom Bedrageri, Røveri, Mord og Utugt i dets mest afskyelige Former tiltager stadigt over alt. Fornøjelser og Lystigheder af alle Slags, saa vel paa Sabaten som de søgne Dagne, er i tiltagende blandt alle Klasser. Denne sørgelige Tilstand har fyldt manges Hjerter med stor Frygt og Ængstelse, og mange spørger: Hvad skal Enden blive paa alt dette?

De sørgelige Forhold, som gør sig gældende i Verden i mange Henseender i disse de sidste Dage, er vi advarede imod af Herrens Profeter og Apostle, for hvem Fremtidens Begivenheder var udfoldede. Pladsen tillader os ikke her nærmere at henføre til disse, men det bør bemærkes, at saa godt som alle Profeterne, der har omtalt Kristi andet og herlige Komme, har samtidig omtalt, hvilken Skæbne der vil ramme de ugudelige, før Herrens Komme finder Sted. Hos Profeten Malakias læser vi saaledes: „Thi se, Dagen kommer, der brænder som Ovnen, og alle hovmodige og hver, som øver Ugudelighed, skulle vorde Halm, og Dagen, som kommer, skal fortære dem, siger den Herre Zebaoth, saa at den ikke levner dem Rod eller Gren. Men for eder, som frygte mit Navn, skal Retfærdigheds Sol opgaa med Lægedom under sine Vinger; og I skulle gaa ud og springe som Kalve fra Fedestalden.“ (Mal. 4 : 1, 2.)

I en Aabenbaring til Profeten Joseph Smith siger Herren: „Lytter, thi se, Herrens store Dag er nær. Thi Dagen kommer, da Herren skal lade sin Røst høre fra Himlen. Himlene skulle bæve, Jorden skælve, og Guds Basun skal lyde baade længe og højt og sige til de slumrende Nationer: I Hellige, staar op og lever; I Syndere, bliver og slumrer, indtil jeg atter kalder. Derfor ombinder eders Lænder, at I ikke skulle findes blandt de ugudelige. Opløfter eders Røst og sparer ikke! Raaber til Nationerne, at de skulle omvende sig, baade gamle og unge, baade Trælle og fri, sigende: Bereder eder til Herrens store Dag.... Ser, Dagen er kommen, da min Vredes Skaal er fuld... Thi det store Millennium, om hvilket jeg har talet ved mine Tjeneres Mund, skal komme.“ (Pagtens Bog 43 : 17—30.)

I en Tale, som Præsident Wilford Woodruff holdt den 22. Juni 1894 i Brigham City, Utah, sagde han blandt andet: „Naar jeg om Natten hviler paa mit Leje, er der forskellige Syner, som passerer for mit Blik, angaaende de frygtelige Straffedomme, som er lige ved at

blive udgydte over saa vel Jøde som Hedning, og da jeg ved, at disse Syner og Tilkendegivelser er sande, kan jeg i Følge den ansvarsfulde Stilling, jeg beklæder overfor Gud og denne Verden, ikke undlade at opløfte min advarende Røst til dette Folk og til Nationerne over alt i Verden.

Over de mange Millioner Mennesker, som lever paa Jorden, hænger der for Tiden en meget mørk Sky, saa at sige lige paa deres Skuldre. Ødelæggelse er lige ved vor Dør, og selv dette Folk (de Sidste-Dages Hellige) vil ikke ganske undgaa disse Straffe. Disse Straffedomme vil komme i Lighed med de Domme, der blev udgydte over Sodoma og Gomorra, og ingen undtagen Guds sande og trofaste Hellige vil undgaa de Tugtelser, som forestaar. Herren har i mange Aar tilbageholdt Ødelæggelsens Engle og forhindret dem i at gaa frem, for ikke at nedmeje Hveden tilligemed Ukrudtet; men disse Engle har nu forladt de himmelske Boliger, og de staar over dette Folk og denne Nation og over Verden, og de er rede til at udgyde Dom over Verden. Ødelæggelser og Besværligheder vil tiltage paa Jorden, og Herren har en viis Hensigt med samme. Om de Hellige vil udføre deres Pligter, og jeg udfører mine Pligter, da vil vi med Guds Hjælp udholde de Besværligheder, som forestaar. De næste 20 Aar (fra 1894 at regne) vil bringe mange store Forandringer i de forskellige Nationer paa Jorden, og mange af eder vil leve at se dem gaa i Opfyldelse".

At Præsident Woodruff talte Sandhed, er der intet Menneske, der vil kunne bortforklare, thi Historien angaaende de sidste fem Aars sørgelige Begivenheder stadfæster Rigtigheden af hans Udtalelser. Enden paa alle disse Besværligheder er imidlertid ikke endnu, men vanskelige og trange Tider er fremdeles forestaaende, og Spørgsmaalet er, hvorledes Menneskene bedst kan værne sig imod den overhængende Fare. Svaret er det stedsegyldige Svar, som Apostelen Peter gav fordum: Omvender eder fra alle eders Overtrædelser og Synder, og lader eder døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle blive delagtiggjorte i den Helligaands Gave; og den Helligaand skal lede eder ind i al Sandhed; og paa denne Maade „lader eder frelse fra den vanartede Slægt", som Apostelen Peter udtrykker sig.

„Lad os alle i Ydmyghed vende vore Hjerter til den sande og levende Gud og tjene ham af et oprigtigt Hjerte. Lader os alle være flittige til at besøge vore Møder, hvor Fredens Evangelium bliver forkyndt, og til de bestemte Tider samles og deltage i den hellige Nadver, og paa denne Maade ihukomme vor Frelser og erholde mere Styrke til at holde hans Bud.

De Hellige formanes til stedse at erindre Bønnen, saa at de ikke skal falde i Fristelsens Øjeblik, samt til at bestræbe sig for at leve sammen i Enighed og Kærlighed med hverandre og med alle Mennesker. Ingen af de Hellige bør forsømme sine kirkelige Pligter, men efterkomme dem alle, i Tro og Tillid til Gud, og i Herrens egen Tid vil Belønningen komme til dem, der holder hans Bud. Erindre, at Efterlevelsen af „Visdomsordet", i den rette Aand og Mening, giver herlige Forjættelser om Helbred og Beskyttelse paa Trængselens Dag. Hvis vi

ikke holder os Guds Bud efterrettelig, da har vi intet Krav paa Beskyttelse, enten vi er her i Adspredelsen, eller vi er i Zions Land. Maa Gud velsigne eder alle, kære Søskende, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Hans J. Christiansen.

Kirkens Juni-Konferencer i Salt Lake City.

Der har rimeligvis aldrig før i Kirkens Historie været afholdt saa mange særskilte Konferencer umiddelbart efter hinanden, som der blev afholdt de første otte Dage i Juni Maaned 1919.

Søndag den 1. Juni paabegyndtes Kirkens Generalkonference, der var udsat fra April Maaned som Følge af den da herskende spanske Syge. Om Aftenen afholdt Kirkens Søndagsskole-Union en Konference, og ganske tidlig Søndag Morgen havde „Religions-Klasse"-Organisationens Lærere og Lærerinder afholdt en Konference. Den 4. Juni afholdt Kirkeskolernes Lærere et Møde.

Den 1., 2. og 3. Juni blev de almindelige Konferencemøder holdt, den 4. og 5. den kvindelige Hjælpeforenings Konference, den 6., 7. og 8. Juni de unge Mænds og de unge Kvinders Foreningers forenede Konference, samt Forberedelses-Klassernes.

Ved disse forskellige Konferencemøder blev meget interessante statistiske Oplysninger givne, som vi vil fremsætte nogle af, da vi formener, at mange, ikke alene af Kirkens Medlemmer, men ogsaa andre sandhedssøgende og kundskabssøgende Mænd og Kvinder, vil læse samme og faa et Indblik i de Fremskridt, Kirken har gjort som en Organisation, ikke alene indenfor de forskellige oprettede Kirkestifter i de Helliges Hjemland, Amerika, men ogsaa i de forskellige Missionsdistrikter, saa vel i de Forenede Stater og det øvrige Amerika som i andre Lande i Verden. Tallene, som vi angiver, turde være et Bevis for, at Gud har oprettet det Værk, med hvilket vi er forbundne, nemlig „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige."

Kirkens saakaldte Religions-Klasser for Børn blev organiserede i Præsident Woodruffs Tid og havde en meget lille Begyndelse, men nu findes disse specielle Religions-Klasser omtrent allevegne indenfor Kirkens organiserede Stifter. Præsident Anthon H. Lund har en væsentlig Andel i disse Klassers Oprettelse. Hensigten med disse Klasser er at bibringe Kirkens Børn en god Indsigt i Evangeliets Principper og en praktisk Færdighed i religiøse Øvelser, saa vidt det lader sig gøre med en Times ugentlig Undervisning. Som Følge af den mere specielle Hensigt, i hvilken Religions-Klasserne oprettedes, bliver Undervisningen i samme ledet forskellig fra Undervisningen, der gives i Kirkens Søndagsskoler og i andre Børneklasser. Blandt andet, fordi der ikke i de Forenede Staters offentlige Børneskoler gives nogen Undervisning i Bibelhistorie, er det nødvendigt, at Kirken opretter Religions-Klasser, i hvilke Børnene kan blive underviste i Bibelens og Kirkens øvrige hellige Skrifters

etiske Lærdomme og samtidig blive katekiserede i Henseende til Evangeliets Principper.

I 1918 virkede der ialt indenfor Religionsklasserne 3589 Lærere og Lærerinder, og 26,712 Børn modtog Undervisning i disse Klasser. Gennemsnitlig var 59 pCt. af dette Antal tilstede i Undervisnings-Timerne.

Lærerne i „Kirkeskolerne" (Akademier og teologiske Seminarier) holdt forskellige Møder. Der var 200 tilstede, der repræsenterede 22 Kirkeskoler og 19 specielle theologiske Klasser. Kirkeskolerne findes spredte fra Mexiko i Syd til Kanada i Nord.

Søndagsskole-Unionens Konferencemøde i Tabernaklet Søndag Aften den 1. Juni blev ledet af Søndagsskolernes Præsident, David O. McKay. Tabernaklet var stuvende fuld. Sekretæren oplæste de statistiske Rapporter for Aaret 1918. Han gjorde opmærksom paa, at den første af Kirkens Søndagsskoler blev organiseret 9. Decbr. 1849 af Richard Ballantyne med 50 Medlemmer. Nu findes der i de forskellige Kirkestifter 935 Skoler og i de forskellige Missionsdistrikter 495 Skoler, ialt 1430 Skoler. Der virker 9520 mandlige Lærere ved Skolerne (indbefattet Bestyrelserne) og 10,810 kvindelige (indbefattet Bestyrelses-Medlemmer), ialt 20,330.

Gennemsntlig var 63 pCt. af dette Antal tilstede ved Søndagsskole-Møderne i Kirkens organiserede Stifter og 80 pCt. i Missionsdistrikterne. I Søndagsskolernes Forældre-Klasser var 13,533 indtegnede, i de theologiske Klasser 36,280 og i de øvrige Børneklasser, regnet fra de ældste Børn af ned til de yngste, henholdsvis 35,775—26,265—30,616, og af ganske smaa Børn 12,482. Medlemmerne af Søndagsskolernes Overbestyrelse i de forskellige Stifter talte 597. I Skoleklasserne var 67,336 Drenge og 78,104 Piger indtegnede, og for Zions Stifters Vedkommende var gennemsnitlig 56 pCt. af dette Antal tilstede ved Søndagsskolemøderne, og i Missionsdistrikterne 67 pCt. Totalantallet af Søndagsskolens Medlemmer i de forskellige Klasser (medregnet Bestyrelses-Medlemmer, Lærere og Lærerinder) var 192,389 for Aaret 1918. Tallet vilde efter al Rimelighed paa det nærmeste have været 200,000, hvis ikke flere Tusinde af Kirkens unge Mænd paa Grund af Krigen havde været fraværende som Soldater i de Forenede Staters Hær og Flaade i Aarets Løb.

Den største Søndagsskole i Kirken var i LeGrand Ward i Liberty Stake, Salt Lake City, hvilken Skole talte 849 Medlemmer.

Talerne ved Søndagsskole-Konferencen var Præsident Heber J. Grant samt Ældsterne Stephen L. Richards, George D. Pyper og D. O. McKay.

Den yndige Sang og Musik ved Mødet og de højlig belærende Taler, som blev holdte, gjorde Søndagsskolens Konference meget interessant og inspirerende. (Fortsættes.)

— Hvo, der søger efter Retfærdighed og Miskundhed, skal finde Liv, Retfærdighed og Ære. (Sal. Ordsp. 21 : 21.)

Dødsfald.

Ældste Øivind Bjørndal, født i Bergen den 30. Juni 1900 døbt den 29. Oktbr. 1909 og ordineret til Ældste den 1. September' 1918, døde den 2. Juni 1919.

Begravelsen foregik fra Forsamlingslokalet i Vaskerelvsgaten 1, Bergen, den 6. Juni, under stor Deltagelse. Konferencepræsident Oluf K. Karlsen samt Brødrene Fosse og Totland talte ved Baaren Trøstens Ord til de efterlevende Forældre og Søskende, samt opmuntrede alle de tilstedeværende til at ihukomme Livets Alvor og tjene Herren, thi da vilde vor Frelse og Saliggørelse være sikret. Sangkoret sang flere højtidelige og indtryksfulde Salmer saa vel i Lokalet som ved Graven.

Præsident Karlsen talte fremdeles ved Graven, og en Slutningsbøn blev opsendt af Ældste Andreas Fosse.

Ældste Øivind Bjørndal døde som en trofast Sidste-Dages Hellig og udførte et udmærket Arbejde som Organist for Menigheden.

— John Emil Fosse, født den 28. Juli 1915, velsignet den 11. Juni 1918, døde den 2. Juni 1919, knap 4 Aar gl.

Barnets Begravelse fandt Sted fra Bergens Forsamlingslokale samtidig med Ældste Øivind Bjørndals Begravelse.

Ældste Andreas Fosse talte ved Graven, og en Slutningsbøn blev opsendt af Ældste Peder Totland.

Forsamlingslokalet var i Anledning af Begravelseshøjtideligheden smukt dekoreret, og begge Kister var overdækkede med herlige Blomster.

— Søster Anna Karine Gaarden Widtsøe døde Fredag den 11. Juli i sit Hjem i Salt Lake City efter nogen Tids Sygdom. Hun blev født i Titran, Norge, den 4. Juni 1849, hvor hendes Fader, Peter Olsen, var kongelig Lods, og hun fik som Barn og ung Kvinde en omhyggelig Undervisning og Uddannelse.

I 1870 blev hun gift med John A. Widtsøe, en anset Lærer, som døde i 1878, efterladende Enken med 2 Sønner. I nogen Tid var hun Lærerinde ved Namsø Kunstindustriskole. I 1881 sluttede hun sig til Kirken og kom til Utah i 1883.

Saavel i borgerlige som i kirkelige Affærer var hun altid virksom og selvopofrende, til hendes Sygdom bandt hende til Hjemmet. Hendes Arbejde ved Arrangementet af det skandinaviske Jubilæum i Aaret 1900 og hendes Virksomhed for Gennemførelsen af Kvindernes Stemmeret i Utah er Eksempler paa hendes Energi og Maalbevidsthed. Hun var en ivrig Medarbejder i den kvindelige Hjælpeforening og var stedse fattiges og nødlidendes Ven.

I 1903 foretog hun sammen med sin Søster en Mission til Norge, hvor de opholdt sig i 4½ Aar og udførte et særdeles godt Arbejde. Efter sin Hjemkomst har hun hovedsagelig viet sit Liv til Tempelarbejde og literær Virksomhed. Af hendes Sønner er Dr. John A. Widtsøe Præsident over Utah Stats-Universitet og Prof. O. J. P. Widtsøe Overlærer ved samme Læreanstalt.

Begravelsen fandt Sted den 13. Juli fra det 19. Wards Forsamlingshus. Ved Baaren talte Ældsterne Arnt Engh, Andrew Jenson, Præsident Heber J. Grant og Joseph Fielding Smith, og alle Talerne fremhævede Søster Widtsøes Trofasthed, Viljestyrke og ædle Karakter.

Flere stemningsfulde Sang- og Musiknumre blev udførte i Forbindelse med Begravelses-Højtidelighederne. (Fra „Bikuben")

Missionærernes Rapport for det første Halvaar 1919.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer fra Zion	Skrifter omsatte	Smaahæfter	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Hans J. Christiansen[1]	København	1	14208	118	10	3	12	210	3	2	5
Lauritz Larsen[2]	Aarhus		3287	28				352	4	1	1
Jens Thomsen	Aalborg	1	2268	32	2	106	23	187	4	6	4
John J. Plowman	Kristiania	2	421	18	64	33	65	328	7	11	6
Oluf K. Karlsen	Bergen		1916	281	14		297	298	8		7
Hyrum P. Nøkleby	Trondhjem	1	15	19	27		19	116		1	2
Missions-Embm....		2									
Totalsum for Missionen		7	22115	496	117	142	416	1491	26	21	25

[1]) Missionspræsident Hans J. Christiansen er tillige Konferencepræsident.

[2]) I de første fire Maaneder af Halvaaret var F. K. Samuelsen Konferencepræsident.

Guds Alfuldkommenhed.

„Himlene vidner om den almægtige Guds Fuldkommenhed. Jorden er en udsprungen Knop blandt Universets Skønhedsverdener. Solen er en Gnist fra hans Visdomslys, og Skyen er en Boble paa hans Magts Ocean. Hans Væsen er ubesmittet af selv den mindste Synd. Verdens Atomer gjorde han til Spejle, og Lyset fra hans Aasyn afprægede hans Guddomsherlighed i enhver af dem.

(Fra „Zend-Avesta", Persernes hellige Bog.)

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.
Tryk hos F. E. Bording (V. Petersen).